

ΜΕΛΟΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΑΝΘΟΔΕΣΜΗ

ΠΕΡΟΥΖΕ

Μελόδραμα εἰς πράξεις 2

τοῦ κ. Θ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΔΟΥ

Ποίησις τοῦ κ. Γ. ΤΣΟΚΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΘΗΝΑΙ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΚΤΕΝΑ

1912

ΠΡΟΣΩΠΑ

Θάνος., πλούτος καραβοκύρης. Ανθοΐλα, μνηστή του. **Πέτρος**, ψαρός. **Ο Βασιλῆς** Ατσίγγανος, ἀχιγγίς μιᾶς ισιγγάνικης στεπανίδης. Περευζέ. ή πρώτη Τοι, γάνι (Βιεζίσσα τῆς σιφατ ἄσ). **Ένας Ατσίγγανος**.

Ψαροδες.—Γιναῖκες τοῦ λαοῦ.—Ἄτσίγγανοι, Ατσίγγανες.
Η σκηνὴ εἰς ἔνα παιδιάσσιον χωριό τῆς Στροβίλου Ελαάδος.

= Εποχὴ σύγχρονος =

ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ

[Πλατεῖα.—Εἰς τὸ βάθος φεύγετοι ή θάλασσα.—Δεξὶ ἀ δρόμος.—Αριστερὰ μικρὸν καπηλεῖον.—Ο ἥλιος κλίνει πέδες τὴν δυσιν του].

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

Ο ἥλιος βασιλεύει σὲ δύσι φλογισμένη κι' ὁ Α τοσπερίτης βγαίνει ἀπανθός πάτ' τὸ βουνό. Τριγύψω μας τὰ φῶτα ἀνάβοιν ἔνα ἔνα καὶ τάνθη ἀποστολέα σημαῖον στὸ δειλινό. Στήσις νέχιας τῇ γιλήνῃ βιθίζοντοι οἱ κάμποι, στὸ κορφοβιθίνι λάμπει κάποιον βισκοῦ φωτιά. Κι' ἀπ' ἴσχυρογιαλι πέρα καρφί ποῦ θὰ φύγῃ σὰν τὸ πουλί ἀνοίγει ἀποταπειλά.

Πέτρος. Τώρα πὰ ποῦ νιχτώνει πάνει καθε δουλειά καὶ στοῦ ὑπνου τὴν ἀγκυλὰ κοιμῶνται μαζὺ ή κυροῖς κ' οἵ πόνοι.

Χορός. Κοιμοῦνται μαζὺ ή κυροῖς κ' οἵ πόνοι.

Πέτρος. Μὰ πείνα τὰ μάτια σας νὰ κλείσουν

Ἐλάτε, τὸ βιορέι περιμένει. Ας πιοῦμε. Ας πιοῦμε (τοι, Ταβερνηγόρις χύνει κρασί στὰ ποτήρια).

Πιγὸς γλυκὸς ὁ ὑπνος κιτεβάνει στὰ μάτια ποῦ χαραῖς θὰ τὰ γεμ σοιν.

Γ' τη νειότη τῇ χρισῆ πι τε τώρα τὸ κρασί τώρα ἀδειάστε τὰ λοτήρια σὲ χαραῖς σὲ πανηγύρια.

Γιὰ τὴν εὐότη ἀ χρισῆ ἀς τὸ πιοῦμε τὸ κρασί μακριὰ κάθε λύτη.

Λοιτόν ! Περονᾶ ή ὥρα.

Η θάλασσα μᾶς περιμένει τώρα καὶ κάτω ἀπὸ τὰ βροχια στὸ λιμάνι βλέπω ποῦ ἄναψε τὸ πρώτο πυροφάνι.

Χορὸς γυναικῶν. Ο μπάτης ἔπεισε, βαθειὰ ἡ θύλασσα κοιμᾶται.

Πέτρος. Ήταν η ὥρα ποῦ ἀρχίζει ή δουν ειά με.

Χορὸς γυναικῶν. Η ὥρα ποῦ στής βιούκες σας θὰ πάτε

Τί διαφρή ποῦ εἶνε ή δουλειά σας.

Στής νύχτας τῇ γιλήνῃ τριγυρνάτε.

Καὶ ἔχετε τὸ ἀστέρια συντροφιά σας.

Τι μπρός !

Χορὸς ἀνδρῶν.

Τι μπρός !

Πέτρος.

Ας πάμε !

Χορὸς ἀνδρῶν.

Ας πάμε.

Τι μπρός, ἀς πῆμε στή δουλία μας

τὸ ἀστέρια ὃς εἶνε συντροφιά σας.

Πέτρος. Στὰ νερά τὰ κοιμισμένα ή βρυχῶντα μας κιλᾶ καὶ τὰ δίχτια τὰ οιγμενα τὰ μαζεύομενά απαλά.

Καὶ σὰν τὸ θεριό ποῦ φυιεῖ στῶν κιμιτῶν τὸν ἀφρό δενιαῖ τὸ πυριφάνι καὶ γλυστρεῖ εἰς θλαφρό.

Μέσ στῆς νύχτας τὰ σκοτιδια βγαίνει ή τιάτα μυστικά καὶ κυλοῦν τὰ παραγάδια στὰ νερά γλινά-γλυκά.

Καὶ τὸ κῆμα ποῦ μεριάζει καὶ μαζί μας ξενυχτᾶ τὴ βιοφούλα ἀγκαλιάζει καὶ τὴ σπρωχεῖ στ' ἀνοιχτά.

Χορὸς μικτός. Μέσ στῆς νύχτας τὰ σκοτάδια (π.τ.λ.)

Πέτρος. Κ' η αὐγὴ διτον προβαίη κι' ἀποστάση τὸ κουπί οἱ ψαράδες βγαίνοντα πάλι στὸ ἀκρογυματικό πρωποῖν. Κι' ὅλοι τότε δίλως ἔννοιε τὸ κυνήγι τοις θωροῦν. Τὰ ψαράκια τὸ ἀσημενια ποῦ στὸ δίχτυ σπαρταροῦν. Μέσ στῆς νύχτας (π.τ.λ.)

Μέσ στῆς νύχτας (π.τ.λ. φεύγοντα).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ.—Θάνος.—Ανθούλα

Ἐφημὰ μακριὰ καὶ γύρω μάτι ἀνθιώπου δὲν θὰ δῆ πᾶς στὸ πλάτος σου μονού γύρω εἰς τὴν οικουμένη γῆ. Τὴν κιρδιά μονού θὰ σ' ανοίξει δύος δύος κι' ἀσσοῦ πῶ δὲν θὰ φθίσει νὰ σεῦ δείξει τὸ θιριά ποῦ σ' ἀγαπῶ.

Ανθούλα.—Γέρε εὖλος στήρι ἀγκαλιά μονού καὶ γλυκά νανούρισέ με δύου πῶς κτυπή η καρδιά μονού καὶ μὲ λόγια κοίμισέ με. Σκηνή ποὺ θὰ μὲ ἀφήσῃ.

Θάνατη γυριστώ παλι.

Ανθούλα.—Άλλα μὴ μοῦ τρεύοι δήσης δροκοις πούκανες καὶ σ' ἄλλη.

Θάνος.—Καιμιά γιννάκα ώς τώρα δὲν πήρε τὴν ψυχήν μου κι' νά ! ποῦ ήτε η ὥρα νά γινης σὲ δική μου.

Ο, τι θὰ πά σε σένα δὲν τόσα πή δάκρυα

κι' ἀπ' τὸ δικό μονού στόμα δὲν ἀκοιτεκμήγι ποτὲ δρόκο κανένα.

Ανθούλα.—Δικός μονού θέλω νάσαι κι' ἀν βρίσκεσαι μακριά μου

κι' θέλω τὰ δικά μονού τὰ λόγια νά θιμωσαι.

Η ἀγάπη σ' νη μονη ἀς βγαίνη ἀπ' τὴν ψυχὴν

οκέφοι πῶς μᾶς ενώνει τὴ μητέρας η εὐχή.

Θάνος.—Εσένα θάλω μόνη ἀγάπη στὴν ψυχή.

Οι δύο δύο.

Τὴν καρδιά μου θὰ σ' ἀνοίξω ὅμως δσα κι' ἀν σοῦ πῶ
δὲν θὰ φθάτουν νὰ σιῦ δεῖξω τί θερμά ποὺ σ' ἀγαπῶ.
Θάνος.— Σὲ καλὸ καὶ μὴν ἀργήσῃ; νὰ γυ ίσης.
Θάνος.— Πάντα δικός σου μακριὰ στα ἔνα
μὲ τὴν ἀνάμνησί σιν θὰ ζῶ μαζύ σου.
Ἀνθοῦλα.— Πάντοτε ἐμπρός σου νάχης ἔμενα
κι' ἐγὼ στὰ ἔνα θὰ ζῶ μαζύ σου.
Θάνος.— Φεύγω τώρα ήμ' ή ὡρα
πάντα δικός σου μα ῥιὰ στὰ ἔνα
μὲ τὴν ἀνάμνησί σου θὰ ζῶ πάντα μαζύ σου
Ἀνθοῦλα.— Κι' διν γιρίσης . . .
Θάνος.— Μὴ λησμονήσης πᾶς θάμαι πάντα κι' αἰώνια δικός σου.
Ἀνθοῦλα.— Πάντα δικός μου. . .
Θάνος.— "Ενα φιλί ἀκόμα ἀπ' τὸ γλυκό σου στόμα
(Ακούετα ἔιωθεν θόρυβος).
Θάνος.— Τι εἶνε; Τί συμβαίνει;
Ἀνθοῦλα.— Τοξέ, ή βίρκα περιμένει.
Θάνος.— Οἱ ψυρράδες γυρίζουν πίσω θὰ τοὺς ρωτήσω.
(Εἰσέρχεται τὸ ΕΟΡΟ—ἄ.δ.ος καὶ γυναίκες, φοιτισμέ οι, τρομαγμένοι).

ΣΚΗΝΗ Γ'.—Χ ο ρ δ c.

'Απ' τὸν κάμπο κάτω κάροις σκιαί προθανουν πρὸς τὰ ἑδῶ ἀνεβαίνουν.
Θάνος.— Σκιαῖς; τί νῆναι τάχι; γιατὶ αὐτὸς δ τρόμος;
Χορός.— Ἐγέμισεν δ δρομος θὰ εἶναι ἔωτικά.
Ἀνθοῦλα.— Φοβοῦ· αι
Θάνος.— Εἴμαι κοντά σιν.
Χορός.— Φαντάσματα τῆς νύχτας μαῦροι σὰν τὸ σκοτάδι
μ' ἀγτένιστα μαλλιὰ ἔργονται σὰν κυπάδι ἀπ' τὴν ἀκρογιαλῆ.
Ἀνθοῦλα.— Θέε μου! Τί τυρμός!
Χορός.— Ἐγέμισεν δ δυόμος
ἀκούονται πατήματα...δπου κι' ἀν εἶναι φθάνουν.

ΣΚΗΝΗ Δ'.

(Εἰσέρχονται οἱ Ἀτσιγγάνοι.—Ο Βασιλῆς τὸν Ἀτσιγγάνων, ή Περουζέ κτλ.)
Χορός.— Ποιοι εἴσιστε; Τί θέλετε ἑδῶ πέρα;
Ο Βασιλῆς.— Λὲν εἴμαστε φιντισματι ἀιθωποι εἴμαστε κ' ἐμεῖς
μὲ σάρια καὶ ψυχή, τίμοι, δουλευτάδες καὶ φτωχοί.
Χορός.— Τί θέλετε στὸν τιπο μ';
Ο Βασιλῆς.— Ηεραστικοὶ καὶ ἔννι θὰ μείνωμε λίγο καὶρο μαζύ σας
καὶ ἐπειτα θὰ φύγωμε σ' ἄλλον τόπο ποὺ μᾶς περιμένει.
Χορός.— Ποιοι εἴσιστε;
Ο Βασιλῆς.— Εἴμιστε οἱ Ἀτσιγγάνοι
Χορός.— Μακριά! Απὸ τὴ χώρα μας, μακριὰ
γιατὶ μαζύ σας σέρνετε τὴ δυστυχία.
Ο Βασιλῆς.— Σταθῆτε
Χορός.— Μακριά!
Ο Βασιλῆς.— Ακοῦστε με. . .

Χορός.— Μακριά!
Ο Βασιλῆς.— Γιατὶ φοβᾶστε;
Χορός.— Μακριά! Μικριά! Μακριά!
Ο Βασιλῆς.— (Πιστεῖς τὸν έναν θυμίερο μειδίαμο).
Περούζε! Τὰ βλέπεις πάλι. . . μᾶς διύχνουν κι' ἀπὸ ὅδῳ!
Χορός.— Μακριὰ κι' αὐτή η μάγισσα μὲ τὴ χιλιή θυμιά της
π.ν ἀπ' τὰ μεγαλα μάτια της πεταγεται φωτιά.
Μακριά! Μακριά!
Θάνος.— (Πιστεῖς τὸν λαόν).
Σταθῆτε, νὰ ἀκούσωμε τί θέλει νὰ μᾶς πῇ.
(Ι. δ. τοὺς Ἀτσιγγάνους).
Τί θέλετε στὸν τόπον μας; (Πιστεῖς τὸν Λαόν).
Σταθῆτε! Σιωπή.
Ο Βασιλῆς.— Απὸ χώρα σὲ χώρα γινονύμε ταξειδιάρικα ἄγρια ποντιά,
λίγο τόπο με σφάνη ιὰ βροῦμε τὸ τσατῆρι ιὰ γίνη φωληά.
Κάθε δρόμος ἀνοί ει μπροστι που
δὲν μᾶς μέλει ποῦ δρόμος θὰ βγῆ,
ὅλα γύρω, ίνε ὅλα δικά με καὶ πατρίδα μας εἰνδόλη η γῆ.
Τοὺς καύπους, τὰ βινάδι διατηγάνως περνά,
φοι φῷ τὸν μιτρωμόν τοις ἀρα κι' η πάχνη η πρωΐη
τοῦ ἀνδρίγει τὴ φωνὴ γιὰ τὸ τραγοῦδι νύχτι καὶ μέρα.
Όλοι μαζύ.— Τι νὺς κάμποις τὰ βουνά. . . (κτλ.)
Ο Βασ.— Σὰν σκουλήκι αι φγάδεν γυνονύμε γύρω-γύρω ἀπὸ μὰ φωληά,
ἀπὸ τόπο σὲ τοπο πετοῦμε ἀνυπόταγτα ἄγρια ποντιά.
Πιόνι, ἔλπιδες, χαράδις μας καὶ πόθοι
ταξειδεοντας μεσά του νοιώθει
πῶς πιτρίδα μας τὸν δόλη η γῆ.
Τοὺς κάμποις τὰ βουνά, κτλ.
Όλοι μαζύ.— Τοὺς καμπους τὰ βουνα, κτλ.
Θάνος.— (Πιστεῖς τὸν Λαόν.)
Αφήστε ἑδῶ νὰ μείνωμε κανεὶς μὴν τοὺς πειράξῃ.
Χορός.— (Τι θέλεις νὰ μᾶς φυλάξῃ, πολλὰ κακὰ θὰ γίνουνε!)
Θάνος.— Είνε ἀνθρωποι κι' οὐτοὶ δπως κι' δμεῖς.
Νιφολή γά τρέμα με σον τὰ παιδιά, ἐλατε, κάμετε καρδιά!
Ο Βασιλῆς.— Καί εις μας δὲν θὰ σᾶς πειράξῃ.
Ἀνθοῦλα.— Ο Θεὸς νὰ μᾶς φυλάξῃ πολλὰ κακὰ θὰ γίνουνε!
Χορός.— Εξω ἀπ' τὴ χώρα μας δὲ μείνωμε τὸ Θεὸς νὰ μᾶς φυλάξῃ!
Ο Βασ.— Θα ιδητε ποὺς θὰ ζήσωμε μαζύ σας, σκλάβοι θὰ είμαστε σας.
Ξερούμε τέχναις ποὺ κανεὶς δὲν ξέρει καὶ ἔχομε ἐπιτήδειο τὸ χερι.
Η Περούζε θὰ σᾶς καλοκαρδ ση
μὲ τὰ τραγούδια ποῦ θὰ τραγούδησῃ,
τραγούδια ιωῦ παληροῦ κατροῦ καὶ μὲ τασκί σματα παράξενου χροῦ
Ἐχομε γιὰ ἀρρώστιοι λογια μαγικὰ καλλιτερα ἀλὸ τα γιατρικὰ
κι' γιατρικὲς μις ξεροιν νὰ βροῦν τὸ βοτάνι
ποὺ καύε πόνο είμπορει νὰ γιάιη.

Διαβάζομε στ' ἀστέοια τούρανοῦ
τὴν τύχη τοῦ φτωχοῦ καὶ τοῦ τρανοῦ.

Καὶ τὸ κορίτσι ποῦ θὰ μᾶς ωτήσῃ
μαθῆται εἰ τὸν λειέντη ποῦ θὲ τὴν ζητήσῃ.

Χορδὸς Γυν. Ἀφῆστε δὲ νὰ με νουνε κανεῖς μὴν τοὺς πειράξῃ.
Ανθοῦλα (καὶ ἄνδρες τοῦ χοροῦ).

Ο Θεός νὰ μᾶς φυλιέῃ πολλὰ κακὰ θὰ γίνουνε ! !
(Ι. δ. οὐς ἀτσιγγάνοις).

Στὴ κώδρα μας θὰ μείνετε ὅσον καιρὸν σᾶς φτάνετε.
Κανεὶς δὲν θὰ σᾶς κίνη τὸν τότο μας κιό.
Μαὶ ἡ κόρη ποῦ ἔχετε μιᾶς καὶ ποῦ μιᾶς σις τρέχει
κατὰ στὰ μάρτια ἔχει σὰν μυτικά κι ὑμόδι.
Τόση ὥρα δὲν ἐμίλησε, δὲν ἔβλανε μιᾶς λέξη.

Ο Βασιλῆας. Θέλετε νὰ διλέξῃ
ἔνι γλυκὸ σκοποῦ
νὰ σᾶς τὸν τραγουδήσῃ.

Χορδός. Πέξ της ἐστὸν νάνοχίσῃ.

Θάνος. Ναί. Νὰ νὰ μῆς τραγουδήσῃ ἔνα γλυκὸ σκοπό.

Ο Βασιλῆας (πρὸς τὴν Ι. ουσ. ε) Πέξ μις γιὰ τὸν τραγουγιστὴ
καὶ τὴν κυρά του.

(Η Περουζὲ σηκώεται χρὶ μετάλλη πέτρα ποῦ εἶχε κατέβη καὶ
προχωρεῖ π.δ. τὸ μέτρον μελαγχολεὶ).

Περούζε. Τί θέλετε νὰ πῶ ! . . Κουράστηκε νὰ τραγουδῶ . . .
νὰ τραγουδῶ ὅ του βιεθούμε. Ὡμένει ! . . Γι νὰ σᾶς πῶ !

Χορδός. Πέξ μας δ, τι σ' ἀρέει

Θάνος. Σιντή !

Χορδός. Σιντή !

Περούζε. Θέλεις κρισοὶ λεφάντιν, θρόνον ψιλὸν νὰ κτίσω
κι' ἀτινω νὰ σὲ στήσω βισέλισσα σ.στή ;
— Δὲν θέω θρόνον ψεύτικο πλάσμα τοῦ λογισμοῦ σου,
έμενα φθὶ ινεὶ δὲν ινές σου, τυελλὲ τραγουδιστή

Θέλεις τ' ἀστέοι τοῦ τανοῦ νὰ φέρω σεή ποιά σου

κ' ἔτι κι μιᾶς ματιῶν του δὲν ιμος; νὶ σειστή ;

— Μοῦ φτιένουνε τὰ μάτια τοῦ ποῦ σ' ἀλλοις κόσμους; βλέπουνε

τὰ ἄστρα αὐτὰ μοῦ πρέποντα γη κὲ τραγουδιστή...

Θέλεις νὰ φέρω ἀπ' τὰ βουνά τὸ ποῦ πιψθένο μῆρο

νὰ στὸ σκιαπάτιο γύρῳ ἡ γῆ νι μυριστῇ ;

— Ε' ώθέλω τὸ ἄρωμα δύπου τκοπῆς ἡ κυρδιά σου

δό, μου τὴν καὶ ἔνοιά σου καὶ τὸ τραγουδιστή

Καὶ δίνει δὲν ηδος τὰ μάτια του, τὴν νοῦ του, τὴν κιρδιά του

νὰ πάῃ ἡ δέστοινι του δὲν ποῦ νὰ χρο ἀστῆ...

— Τυριός, χωρίς κρινεὶ κι νοῦ κινεὶ στὰ πόδια ἐκείνης :

.... "χ! ! Τώ κα τὶ θὰ γίνη; φτωχὲ τραγουδιστή; (*)

Θάνος. (καὶ ἰδι ν) Πῶς μὲ κτυποῦν τὰ μάτια της τὰ πλάνα ! ..

(*) Μίας ἐκείτην εφραίνε τοῦ ἀιματικού τούσου ἡ Περούζε ρίπει έλασμα
καὶ ἐφραστικά έλασμα προς τὸν Θάνον.

Καὶ τὶ φωνὴ εἰν' αὐτή! Δὲν εἰν' αὐτή Τσιγγάνα!
Ἐίνε μαγισσοὶ σιστή...

Ο Βασιλῆας. Δὲν ἔχομε ἀλλο τίποτε νὰ ποῦμε.

"Ηλιαμ" εδῶ νὰ λογμὲ ποῦ θὰ μείνωμε

καὶ πᾶμε τοὺς δικούς μες γιὰ νὰ βροῦμε.

Περούζε ; πᾶμε.

(Φεύγοντας οἱ Αττιγγάνοις
(Η Περουζὲ φεύγουσα εξ κοινούθει α κυτταζη τὸν Θάνο).

Σ ΗΝΗ Ε'

Ανθοῦλα (καὶ ἰδι ν) Μὲ τὶ κινῦμὸ τραγούδησε!

Καὶ πῶς τὸν κύταζαν γλυκὰ

τὰ μικρὰ της τὰ πλάνα

μήποτε μοῦ τὸν ἔμιγμε μὲ λόγια μαγικά...

Θάνος (πρὸς τὸ Ι. ορ.) Πάμε καὶ μεῖς. Ἐπέρασεν ή ὕδα.

Στὰ σπήταια ἡ γυναικειά ιώσα. Κιθένεις στη διλειά του ἐμεῖς.

Χορδός. (Θάνος καὶ τὸν πλαίσιο) "Ο η ἡ γῆ ἀποκοιμέται

στῆς νυχτὸς τῆς ἀγκαλιά

μόνον ὁ γκιώνης ἀγροικα ται στὴ βαθιάτινη της σιγαλιά.

Μοιριούριει τ' ἀγροὶ μὲ στ' ἀριγγὶ λι χαρωπό,

ἐλαφρὸ ἔνα τραγουδάκι σὲ ἐρωτικὸ σκοπο.

(Η λορδὸ φεύγει. — Μενεὶ δ Θάνος καὶ η Ανθοῦλα).

Σ ΗΝΗ ΣΤ'.

Θάνος. "Ηλιθε ἡ στιγμὴ νὰ σᾶ τογαιρείσω, πρέπει τώρα νὰ νάφησαι,
γιὰ νὰ πιω μακριὰ στὰ ξένι.

γιὰ νὰ πιω μακριὰ στὰ ξένι.

"Α τόφε τὰ μεπινυτα μὴ φιγγη τὸ κιράβι.

Νά ! Το φανάρι ἀνίβει σινι λο γρισμοῦ.

Μι καὶ μακριὰ στὸ πέπια ος τὰ κύματα ἀν σχίζω
κοντά σου μὰ γινούσαι σ' ἐσένα μὲ τὸ νοῦ.

Ανθοῦλα. "Οράσους ἀκόμη μιὰ ρορὰ νᾶσι μικρός μω.

Θάνος. Ησαντι μὰ βλέπω ἐμπράκις ιου ἐσένα.

"ι λι νὰ σὲ φιλησω ἀκόμη μιὰ φορά.

(Σχύπτει νὰ τὴν φλήσῃ. — Ακούεται απὸ μακριὰ τὸ τραγούδι τῆς Περουζές. — Δὲν την φλεῖ — αριστερα, — ικούε μὲ ταραχὴν τὸ τραγούδι τῆς Περουζές — Πλαγιές).

Ανθοῦλα (καὶ ἰδιαίτερα) Πιετεὶ εὲν μὲ ριλεῖ ! . .

Μήπως ποῦ τὸν ἔμάγεψε ἡ μάγισσα ἡ Γιούγγανα ! . .

"Ω ! τὶ φωνὴ εἰν' αὐτή !

Ιιδος μὲ τριβὴν τὰ δίχτια σου,

τὰ μάτια σου τὰ πλάνα, ω Περούζε ! . .

(Τρέχει έξαλος πρὶς τὸ μερός χρὶ τὸ διπλον οἱ Αττιγγανοί. — Η Ανθοῦλα λίποθ μεῖ).

(Αύλαία) ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ Α'. ΠΡΑΞΕΩΣ

ΠΡΑΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

Η σκηνή παριστά δρεινόν τοπεῖον ὅποι ἔχει κατασκηνώση ἡ στρατιὰ τῶν Ἀτοιγγανων. — ναι μεγάλο τσαντίρι εἶνε στημένῳ εἰς τὸ μέσον τῆς σκηνῆς. — Πολλὰ ἀλλα φαίνονται εἰς τὸ βάθος. — Δεξιὲς ἔνα μοιοπάτι ἀρκετά ὑψηλόν, τὸ δύοιον κατέχεται πρὸς τὴν σκηνήν. — Αριστερᾶς μεγάλος μεγάλος βυθάρχος ἵστηψης πρὸς ἀνθρώπινον ἀνάστιμον. — Αἰρομένης τῆς αὐλαίνς φαίνεται εἰς τὸ μέσον καὶ ἐπὶ τίνος λιθου ἀθήμενος διὰ τοῦ Βασιλῆας Ἀτσίγγανος ἐνδεδυμένος πολυτελῶς (εἶνε ἡ ἑορτή τοι). — Ἐχει ἀκονιμάτη πλησίον του ἐν κυνηγετικὸν δπλόν. — Ήσυχος ἀντῆς καθεγει. ἐπίσης ἐπὶ λίθου καὶ ἐπίσης πολυτελῶς ἐνδυμένη ἡ Περούζη ου ου ζε, παντοτε σκεπτική καὶ εμβώδης. — Αἱ γυναῖκες Ἀτοιγγάναι ἴστανται δροθιαὶ δπισθεν τοῦ Βασιλῆα καὶ τῆς Ησούζε καὶ κατὰ μῆκος τῆς σκηνῆς προτεταγμέναι, κρατοῦσαι τέκνα καὶ ρόπαλα. — Οἱ ἀνδρες κάθινται δικλαγάνον ἐκατέρωθεν τοῦ Βασιλῆα καὶ τῆς Περούζης, κρατῶντας ἐπίσης ντεφια, λαγοῦτα καὶ βιολῆμα.

ΣΚΗΝΗ Α'.

Γυναῖκες Μὲ λαγοῦτα καὶ μὲ ντεφια καὶ βιολῆμα στὴ γιορτή σου κάνε καὶ φι Βασιλῆα.

Στὴ γιορτή σου, στὴν γιορτή μας

Στὴν χωρά σου στὴ δική μας.

Άνδρες Τριπλόνδια καὶ γελια χρός καὶ μεθῦσι ἀδειάστε βιρέτιν σ' αυτή τὴ γιορτή.

Γυναῖκες Τριγούδια καὶ γέλια σ' αυτή ἡ γιορτή.

Όλοι δύο Ἀν μιὰ φορὰ τὸ χρόνο διασιγγανος γλεντῷ ξεχάστε κάθε πόνο στὸ ντεφι μια κοντά.

Γυναῖκες. — Μὲ λαγοῦτα καὶ μὲ ντεφι καὶ βιολῆμα στὴ γιορτή σου κάνε κέφι Βασιλῆα.

Ο Βασιλῆας Ἀτσίγγανος. — Μία φορὰ τὸ χρόνο... ἀλήθεια... τόσο μόνο!..

Ι ἕταῖνης η ωρή μας χωρὶς καμμιὰ γιοστή κάποτε νὰ ἔρχονται τίς πίκρες καὶ τοὺς κιῦμ ύε...

Ἐλλα Περούζη καὶ σὺ με τὴ φωνή σου τὴ χρυσῆ, πές μας κινέντι πραμῆνι ἀπ' τὰ παλῆρι.

Ἐλλα Περούζη καὶ σὺ μὲ τὴ φωνή σου τὴ χρυσῆ πές μις κινέντι πραμῆνι ἀπ' τὰ παλῆρι.

Περούζη. — Νευάδηι τοῦ γιαλοῦ τὰ δίχτυα τὰ γυρᾶ ἀπλώντει μυστικά να πιάσῃ τὸν φαρρή,

τ' ἀξένουστο παιδί ποῦ μόνο τρι τοι ουδεῖ πέρα στὴν ἄκρη στὸ ἀκρογιάλι κάτω στὰ νερά.

Νεοῦδα τοῦ γιαλοῦ κτλ.

Περούζη. — Καὶ θέλει γλυκά νὰ τι ν σύρῃ καὶ μέσα στὸ κῦμα νὰ γύρῃ στὴ θάλισσα μέσα βαθειώ,

στην ἀγκαλιά της η Νεράϊδα η ξανθιά.

Καὶ θέλει γλυκά νὰ τὸν σύρῃ κτλ.

χορός. — Μὲ ἔκει ποῦ ταΐβατη στὴν ἄκρη στὸ γιαλό καὶ τὰ τιλίγει ἀμύγα στὸ κῦμα τ' ἀπ' λότο τυλίγεται η κλωστή καὶ πιάνεται κι' αυτή

καὶ μὲς στὰ δίχτυα πιάνεται μαζὺ μὲ τὸν φαρρή.

Μὰ ἔκει ποῦ τὰ τριβά κτλ.

Περούζη. — Καὶ τώρα γλυκά θὰ τὸν σύρῃ καὶ μέσα στὸ κῦμα θὰ γύρῃ στὴ θάλισσα μέσα βαθειώ στὴν ἀγκαλιά της η Νεράϊδα η ξανθιά.

χορός. — Καὶ τώρα γλυκά θὰ τὸν σύρῃ κτλ.
Ο Βασιλῆας. — Καλά τὰ εἴπεις, Περούζε, μὲ τὴ γλυκειὰ φωνή σου, ποῦ ὅσοι τὴν ἀκυρότατη γινονται δικοί σου.

(Προς τὸν χορόν).

Τώρα σεῖς καθένας στὴ δουλειά του.

(Τὸ κορο των ἀνδρῶν σηνώνεται).

Χροτιά καὶ μούρες καὶ μάγια πηγαίνετε κάτω στὸ χωριό. Σιής προσταγές σου Βασιλῆα.

Ο Βασιλῆας (πρὸς ἔναν Ατσίγγανον, ιδιαίτερα).

Ἐσύ ποῦ είσαι δι πιστός μου καὶ έρεις δι, τι ἔχω στὴν καρδιά μὴν λείπῃς ἀπ' τὴν Ηερούζε - οντά δταν ἐγώ δὲν εἰμι ἐδώ. Εἶνε κι αυτή γυναῖκα καὶ πέπει νάγκωμε τὰ ματζα ἀνοικτά.

Έρας Ἀτσίγγανος. — Ενιοία σου! θάμμιτι η σκιά της.

(Γύρε στιγμή δὲν θὰ λείψω ἀπό κοντά της θύχω τα μάτια μου ἀνοικτά).

Ο Βασιλῆας (πρὸς τον Κορο).

Λοιπὸν ἐμπόρος! Στὴ δουλειά σας πηγαίνετε κάτω στὸ χωριό.

χορός. — Σιής προσταγές σου Βασιλῆα.

(Ο γιρὸς διως φεύγει οπὸ τὸ μονοπάτι δεξιὲς ἐπαναλαμβάνει τὴν στροφήν. Μὲ λαεύτα καὶ μὲ ντεφι καὶ βιολιά. — Στὴ γιορτή σου κάνει κέφι Βασιλῆα).

ΣΚΗΝΗ Β'. (Περούζε — Βασιλῆας).

Ο Βασιλῆας. — Περούζε, είσαι η βιούλισσου

στὴ φυλή μας καὶ στὴν καρδιά μου.

Ἄλλη γυναῖκα τὴ κάρι σου δὲν ἔχει

Ἔν σου σαι η κρίμι κ' η ψυχή μας

Μὰ πρόσεξε, μὴ Χριστὸς κανένας

ἀπ' τὴ φιλή αυτή τὴν καταραμένη

ρύψη ἀπάνω σου τὰ μιτια του,

ἡ ἐκδίκη σίς μου ἀγνια τὸν πρωμένει

μὲς στὴν καλιβά η μέσα στὰ πυλατια του

το μῆσος ποῦ τὰ στήθεια μοι θερμαίνει

θὰ τὸν εὑρῇ καὶ θὰ τὸν περιμένη γιατὶ εἰμι ἐγώ δι Βασιλῆας.

Ἔν σου σαι δι φέντης μου κι' δι Βασιλῆας,

καὶ γριστ ανδός τὰ μάτια του δὲν θὰ σηκώσῃ ἀπάνω μου.

Η Βασιλῆασσα τῶν Ατσίγγανων

δὲν θὰ δώσῃ τὴν καρδιά της οὲ δι θρωπό απ' τὴ φυλή

ποῦ δι Θεός μας καταφυτήσεις.

Ἐσύ σαι, ἐσύ σαι δι φέντης μου κι' δι Βασιλῆας.

Ο Βασιλῆας. — Πιὸν θερμά ἀπό ἐμε πιως μπορεῖ

πιὸ θερμά ποιὸς μπορεῖ νάγκαπήσῃ;

Σάν κερί ποιός μπι φρύσενά σβύ· η τήν ἀγάπη γιὰ νὰ χαρῆ;
Περουζέ — Μόνο ἀ τὸ σένα, Βασιλῆ, μὰ τ τοια ἀ/ίτη φλογερή
καὶ τοσα διόθερμα φιλι· ή ἀγάπη σου θὰ καρτερῆ.
(K ί οἵ δύο διό)

Μακρυὰ ἀπ' τὸν κόσμο, μακρυὰ στὰ διση
καθενις μις τοὺς πόθ νε τον δ., χορτά· η.

Ο Βασιλῆς. — "Ολ' ή φλ. για ποῦ μέσι μις ζῆ
καὶ στὰ μάτια ἀ εβλίνει τὰ μαῶνι
ή ἀγάπη μις καίει σὰν λαύρη μὲ το μιτρη μις αἴμα μαζῦ.
Περουζέ. — Μόνο ἀπὸ σενι Βασιλῆ μιὰ τετοια ἀγάπη φλογερή
καὶ τόσα διόθερμα φιλιά, ή ἀγάπη σου θὰ καρτερῆ.
(K ί οἵ δύο διό)

Μακρυὰ ἀπ' τὸν κόσμο μακρυὰ στὰ δάση
καθενις τὴν ἀγάπη του δὲς χορτάση.

Κιὶ τάγεράν μεσ' ἀπ' τα φύλαι
τὴ φογισμένη μις ἀγάπη θὰ δυοσέζη.

Κι' ἀ τὸ τὰ πλάγ α τὸ ἀγριοποῦλι
μ. τὸ τραγοῦδι του γλυκὰ θὰ μᾶς η μιζή.

Ο Βασιλῆς. — Τόρω θὰ φίγω. Σ' ἀφινη λίγο! Τέω στὸ δάσος
θὰ κυνηγήσω λίγα πουλιά, κανένυ λάφι. καὶ πάλι γυρίσω.

(Φεύγει. "Η Περουζέ τον συν δεύτερι μέρι τελος καὶ ἐπενέχεται. " κοίτετε
ἀπὸ ποὺ βρέθεις ή Refren «Καὶ θέλεις για τα να τον σύρης τῆς ὄποις ή Πε-
ρουζέ ἐπενελαμβίνει μόνον την φωτιν «ή Νερχέδε η ξανθ.ασ»).

ΣΚΗΝΗ Γ'.

Περουζέ (μόνη μὲ ψρος δραματικόν).

Τί εἶπε ο Βασιλῆς; ...

Απ' τὴ φιλὴ τὴν κιταωμένη δὲν πρέπει νάγαπήσω ...

Εἶνε τοῦ Θεοῦ μα: πρ.σταγὴ μὲς τὴν κιρδα μου
τὸν έψωτα νὰ κλείσω... .

Καὶ νὰ τὴν πνίξω πρέπει τὴν ἀγάπη μου...

Θέλημα τὸν θεόν μας εἰν' αὐτό! ...

Μὰ ἔγώ δὲν τὸ ἀκούω! ...

Γιατὶ ή ψυχὴ μου μέλα κλαίει καὶ κάτι μέσα μου μοῦ λέει,
πῶ δὲν αυτὰ εἶνε πα αμύθια! ..

Κιὶ μια γιὰ τὸν ἀτσίγανο εἶνε ή ἀλήθεια,
ή Μ. Ιρα μα.., στὸ χρι μις γριμένη!

(Βλέπει την πλάμη τη.).

Τὸ βλέπω ἐδῶ τὸ τὸ μὲ περιμένει.

Νά! Τοι αἴμα ποῦ μιριστά μιν τρέξει...

Νά! ή ζωή μοι λίγη...

Νά! π.ν προβάλλει ἐμπρός μου

ἄδικος καὶ σληψις δ θάνατος μου! ...

Τὴ αινόρι του ποιός τάχι θὰ ξεφύγη...

"Ο, τι ή μοῖρα ἔγραψε θὰ γίνη...

Τὸ αἷμα ἀπλώνεται ἐμπρός μου.

"Ερχεται! "Ερχεται γοργός, σκληρός δ θάνατος μου.

ΣΚΗΝΗ Δ'. — Π ο ρ ο ο ζ έ-Θ ά ν ο ο

(Εἰσέρχεται γοργός ἀπὸ τὸ μονοπάτι δ Θίνος)

Θάνος Περουζέ! .

Περουζέ (ταραγμένη). Νάτος!

Θάνος Ἐρχομαι μιὰ σιγμὴ κοντά σου λίγο ἀκόμα νὰ σὲ ιδῶ.

Περουζέ Ηῶς εφθιμεσές ἔω ἔιω; "Ο Βασιλῆς μᾶς ἔννυιωσε,
στηγάσου τι θὰ γίνη ἀν μᾶς δ.ν.

Θάνος Ἡρθο ἀπ' τὸ μονοπάτι κρυφά-κρυφά.

· ινθρώπου μάτι δὲν ..· ε. ιδε

Περουζέ Φύε! Φύε εύθιτός! "Λν ἐ δοῦν μιζύ ιου θὰ χαθῆς.
Θάνος (τρυ φρες). Κανεὶς δὲν είνε. Δν, λο, αια ἀκόμα

ἀπ' τὸ γλυκό ιου στόμα.

Πιες μου το μιὰ φούρα, πῶς μ' ἀγαπᾶς. Διατί σπαταίνεις;

Περουζέ Φύγε, φύγε! Δὲν είμαι ἔιω μόνη! " Αχ δ φιγος μὲ παγώνει.

Θάνος Μή φοβᾶται. Είμαι ἀγάπη μιν κοντά σου. .

Περουζέ (γιερώχως). "Εγώ! Δν φοβ.σιαι ἔγω γιὰ μένα,
ξέφω τι μὲ περιμένει.

Θ.λω νὰ γλυτώσω έσενα θέλω νὰ μὴν πάθης σύ.

Θάνος Μὲ σὲ βασανίζει εν.οια π.ν κακὸ θὰ μοῦ γενῆ

"Η αρδιά μο" σιδερένεια στὴν ἀγιτη θὰ φανῆ.

"χ! Φύγε! ...

Θάνος Μήν τεμέη! Διό λογίανι ἀκόμι απ' τὸ γλυκό ιου στόμα.

Περουζέ Φύγε δὲν είμαι ἔιω μόνη...

Κάπιοις μέ α ἀπ' τὰ δένδρι μᾶς φ.λάει. Φύε, φύε.

Θάνος Πώς νὰ φύγω ποῦ ή α.τι μ' έχει δ.ση στὸ πλευ ισου.

(Άκουεται κάπιοις θόρυβος)

Περουζέ Φύγε, φύγε! Μὲς στὰ φύλαι κάτι ἀκούω!

Κάπιοις φιλάνει... Νά! ή α βήματά τιν ἀκούω....

(Ο Θάνος κρύπτεται διπισθεν τοῦ βρυχου ἀριστερῆ)

ΣΚΗΝΗ Ε'.

(Κατεβαίνει ἀπὸ τὸ μονοπάτι ή "Ανθούλα δειλά-δειλά").

Περουζέ (κατ' ιδία). Αντή!

Θάνος (κατ' ιδίαν). Η 'ινθούλα! .. ή θέλει ἔδω ;...

Περουζέ Ηῶς; ήρθε αὐτή ἔδω ἀ τινω μοναχή της!

Μήπως ζητάει έκείνον... Τί θέλει ἔδω...

Ανθούλα (κατ' ιδία) Εἶνε δ.ρά γε ἔιω ἀκόμα..

Έλυθηκιν τὰ γό.ατά μου... Τρέμει ὅλο μου τὸ σῶμα...

Τί νὰ τῆς τῶ!.. Μά.ω, νὰ κινω

π.ν τ.ν ἀ.ατὸ. Πρότη φο.λά ἐπη α

μοναχή μου τὸ δρόμο αὐτό. Τρέμι ο δλη ή ψυχή μου.

(Πρότη τὴν Περουζέ)

Τὸ ξέρεις γιατὶ έρχομαι ἔδω, καὶ π.ν δι. ζητῶ τὸ ξέρεις;

Περουζέ (μὲ αδιαφοριαν). "Οχι, δὲν έρω τίποτα... Κανεὶς δὲν είν' ἔδω.

— 12 —

ΑΝΘΟΥΛΑ Μή μὲ γελάς. Τὸν εἶδα ρὲ τὰ μάτια μου,
·Από μ κριὰ τὸν πῆλα ἀπὸ πῶν.

Τὸ μονοπάτι αἰεθῆκε ·αι ἡ θεν ἐδῶ.

ΠΕΡΙΓΖΗ "Ι γι. Δεν εἰ. ἐώ, καίως μὲ βλεπει, είμαι μοναχή μου....

ΑΝΘΟΥΛΑ Ιέ μου ποῦ εἶν; ;

ΠΕΡΙΓΖΗ Δὲν εἶδα καί ένα!

ΑΝΘΟΥΛΑ Ιες μου π. . . ; Καπου ἐδῶ τὸν ἔχουψες.

Ιές μου ποῦ εἰν' ὁ Θαϊο. μου ; Τὸ ξε-ες σὺ ποῦ εἶνας...,
Σὺ τὸν τῆρες σὲ μεν μὲ τα λόγια σου τὰ πλανα
σὺ τὸν ἔξει μογεμένα. — (Ιχετευτιῶς)

Μὰ λυπή σου, μὰ λυπή σου τη φτωγή, εις μου πίσω τὸν καλό μου,
δός μου πίσω τὴν αρά μου.

ΠΕΡΙΓΖΗ (κατ' ίδιαν) Τί ζηταει, τί ζητοει απ' ἐμέ!

Να τῆς ἑώσω τη γορά μύν, τη δι-η μου τη χαρά.

ΘΑΝΙΣ (ποτ' ίδιο) Ε πό οι! Τι ορογν. Ι Μεν σταφάζει την χαρδιά μου.
(Αχιετει πυ ιβανιορις 'Η Ιερει ζέ φει γει τρομαγμένη τιδε τα διξιά. Ο
Θανυς έξειχεται της ρυπατης του και τρέχει εις βυθιειαν της Περιουζες).

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'.

ΘΑΝΟΣ (μὲ τοσογύν). Τί νὰ τρέγη!... Πεῦ πηγαίνει... Δὲν πρέπει νὰ τὴν
ἀφτηω μόνη...

ΑΝΘΟΥΛΑ (αν. επιστρέψει τον διόριν του) Στασου! Πιστη πάξ; Η θυμαι κ'έγω ἐδῶ!

ΘΑΝΙΣ Υ φησέ με!....

ΑΝΘΟΥΛΑ Ή, θεν ἐδῶ να σὲ ζητήσω.

ΘΑΝΟΣ "Αφησέ με! Ην, γυναικα αύνιατη, ίε πρέπει μόνη της νὰ τὴν αφήσω.
ΑΝΘΟΥΛΑ Κ' ἐιώ γυναικο. Ίμαι ούν οτι, κοι θη, θα μαρα, ή μου εἰώ για σένα.

ΘΑΝΟΣ.... Υ φησέ με!....

ΑΝΘΟΥΛΑ Τοσυ καρό τὸν πόσο κρυβω σ' ήν χαρδιά μου

·Έλα σαν πρι α οπη μου γυνατα μου, τιακε ἀπὸ πάνω σου τὰ μάγια,
ποῦ σιν έκανε ή απη τη ή μάγια σα. "Αχ έλα, έλα κοντα μου.

ΘΑΝΟΣ Υ φησέ με...

Θεδεις νὰ φυ γι. (Η Ανθούλα τὸν κρατει και γονατιζει)

ΑΝΘΟΥΛΑ — Ήμιν ἀλομη, μικρή πι σὲ είγα άγαπήσῃ,
και μὲ τὸν ἔρωτα σου εγώ θα πεθανω...

ΘΑΝΟΣ— Πρέτει να παι να τὴν σώσω...

ΑΝΘΟΥΛΑ Θίο, λιτή ει μι, που σ' αγαπῶ...

·Ί λα, έλο, άγων μου, κοντα μου
δὲς το πόσο που κρυβω μὲ την χαρδια.

·Έλα σαν πρι, έλα σαν πρώτα κοντα μου.

ΘΑΝΙΣ— Δε, ει, στιγμη, για τέοια λόγια τώρα

ΑΝΘΟΥΛΑ Θον, λιπη, σου με... .

ΘΑΝΟΣ— Υ φησέ μι ! Ι ρεπει να την σώσω....

ΑΝΘΟΥΛΑ (μὲ τορρο.) (χι) Ή θεν θα σάργω!
γι, άστρη, και μέο μ αφνεις! Ήχι θεν θα σάργω!

ΘΑΝΟΣ— "Αφησέ με!

ΑΝΘΟΥΛΑ "Ογι, ογι, δὲν θα σάργω ...

ΘΑΝΟΣ (πηγη, ο γις) "Ε Ι Τετε... (την ρίγνει κάτω)

·Έρρεωι θρος μιτασει. Νενει άνοισεις ένισισεις αι ένι μεγιστη ταφαχη.
— Η Ανθούλα οτουνιται σιγα-σιγα κατα τὸ ζήμιον. Κλασει.)

ΑΝΘΟΥΛΑ. Ει τότε... (βροζει το ζαχιλο τον αριστωνις και τον το
δινει πισο μὲ σιγησι. Ήστει τι οι λέν άξιει να σαραπηω...

ΘΑΝΟΣ. (μὲ ειλατο) Ανθούλα!...

ΑΝΘΟΥΛΑ. Δὲν μένει τίποτα πιὰ στὴν ψυχή μου γιὰ μένυ...
Οι δροχοισου... Για πειασμένα... Ο ειτης μεννας ή εύχη..

Θ Ν Ι Σ. 'Ανθούλα. Μου σπαρχεις την καρδιά μιν...

'Ανθούλα μου... Είλαι θικός σου... ύπτεξε πώ; γο-χτ ζε έματρις σου.
Κύττεξε με, κύττεξε με πώς πονω... Ή ον μιγιε. Μή σε μιλλει. διλ
τσώρα τα ζεχ-ω.

ΘΑΝΟΣ Σὲ λα ρεύω. σὲ λα-ρεύω ώπ' την καρδιά

Πάντα ήδημ' εγώ κοντά σ υποντα' σκλαβις ήδημ' εμποδίς σου.

ΑΝΘΟΥΛΑ. Σὲ λατρεύω, σὲ λατρεύω χτ' την καρδιά

Πάντα ήδημ' εώ λον α σου ήλιντα σκλαβις ήδημ' έμπρος σου.

ΑΝΘΟΥΛΑ. Τώ.α ποη τελειώσαν' διλ, τέ να κάνωμε έδω.

Πάμε κάτω στο χωριό μες,

ΘΑΝΟΣ. Πάμε, πάμε...

ΣΚΗΝΗ Ζ'. (Εφανίζεται η Περουζέ).

ΑΝΘΟΥΛΑ. (κατ' ίδ αν).

Θ Ν Ι Σ. (έπισης) αρδίς μου θέρος...

ΠΕΡΙΓΖΗ (έπισης) Μ υ τον πέο-ει. Φεύγει μεζύ της...

ΑΝΘΟΥΛΑ (χρωτιων ας) Ήδηδ, πάμε κάτω το χωριό μας.

ΠΕΡΙΓΖΗ (μὲ ζ λητυπιαν αλλά κει μὲ υπεοηράνε αν).

Στο χωριό σας... Ήη, αλνετε κάτω... Τα βουνα δὲν εἰν' γιὰ σᾶς...

ΘΑΝΟΣ (πρὸς την 'Ανθούλα μὲ συγκίνησιν)

Πάμε, πάμε. ·φου τὸ θέλει...

ΠΕΡΙΓΖΗ Στὸ καλό, στὸ καλό... Τα βι.α-ά δὲ, εῖν' γιὰ σᾶς...

Θέλουν λευθερ πουκιά. Θέλουν καροιά μεγά-η

Πηγαίνε ε στο χωριό σας πάλι. Τα βουνα δὲν εἰν' γιὰ τα... (ώς έν έκτάτει)

α' άχ τώσα τι θ γίνης φτιωχε τρχγούδ την.. Γιά λα—λιά.

ΑΝΘΟΥΛΑ (κατ' ίδιαν) Ήλιο μενο. Το ίδιο τρχγούδι, πων τὸν μαγεις μὲ λόγια μαγικά.

ΘΑΝΟΣ (πρὸς την Περουζέ, μὲ πόνο.) Πές. Πές τὸ τρχγούδι, πων ζντηχει γλυκά στὴν ψυχή μου. Ήέ, τὸ τρχγούδι ποῦ μὲ μαγ ίσει.

(Πρὸς την 'Ανθούλα) Ποῦ καχι μὲ παρικαλεις. Τὸ ξέ ω πήνο μεγαπέζ:

Μα είμαι μές τὰ δχ-υ της δεμένης Μικουά της ή ζωη δὲν υπέρω...

Γυρισε ώρα κάτω σ ὁ χωνιδ μες... καὶ δόσε σ' αλλος της άραπη σου...

"Ε σι άπ την μοίσα ή αιε γραφ δ μες...

ΑΝΘΟΥΛΑ (άναβειν σιγά-σιγά τὸ μονοπάτι)

Μονιχη κ' έρημη τὸ δ.όμο πέριν (Πάντα τὰ δυνισα, πάνε κ' έλπιδες.

Καρδιά μου κράτησε καλα τὸν πόνο Καὶ σ.ι. ματά-ει μου τὰ δάκρυν σας.

ΣΚΗΝΗ Η'.

ΘΑΝΟΣ (μὲ ταραχή)

"Εφυγε Ήγώ την έδιαξα και πάει άπελπισμένη Μα τέρας νοι-
ώθω κάτι μές στὴν κασδιά μου, σὲν κάτι νχ μὲ ανιγη..

Της ειχα τάξει άγγεπη κι ειχαμε άραβι-υνιεπτη, μὲ της μητέ-
ρας την εύχη Σε λιγο θη ήταν δική μου.. Καὶ τέρας κάτι μέσα μου
λέσι, πῶ: Ήλι πάθω κακό μεγάλο...

ΠΕΡΟΙΖΕ. Μή φιδεται. Ήταν γραμμένο "Ετσι ή Μοῖρα ήθελε νὰ
γίνη. "Ειλα τώρα στὴν άγκαλιά μου καθις φόρο έγώ νὰ
σου σεβάσω, μὲ τὰ δλοθ ρικ φιλιά μ.υ.

ΘΑΝΟΣ "Ω μαγισσα. Στὴν άγκαλιά σου καθε μου φόρο λησμονε

μὲς στὰ θερμὰ φιλιά σου.

(Ἐναγκαλίζονται. Ἀκούετοι ἀπὸ μηχρὰν τὸ τραγοῦδι
τοῦ ΒΑΣΙΛΗΑ ΑΤΣΙΓΓ ΝΟΥ).

Ο ΒΑΣΙΛΗΑΣ «Τοὺς κάμπους τὰ βουνά δ' Ἀτσίγγανος περιῆ.

·Ρευφῆ τὸν μυρωμένο τους δέρχ

Κ' ἡ πάχνη ἡ περινὴ τοῦ ἀνόιγει τὴν φωνὴν
γιὰ τὸ τραγοῦδι νύχτα καὶ μέραν.

ΠΕΡΟΥΖΕ (πρὸς τὸν Θάνον μὲ ταραχὴν καὶ τρόμον). Φῦγε.

ΘΑΝΟΣ ·Απὸ τώρα;

ΠΕΡΟΥΖΕ «·Βασιλῆ; »Ἀκού τὸ τραγοῦδι του. Φῦγε.

ΘΑΝΟΣ Πονὰ καιφτῶ; Καὶ πότε θε σὲ ίδῶ;

ΠΕΡΟΥΖΕ ·Αλλη ώρα Φῦγε. Αὔτο έδῶ. ·Οχι απ' έκει.

Πχε τὸ μοσπάτι.

ΘΑΝΟΣ Δὲν εχεται ἀκόμα. Μα δός με, δός μου

Περουζέ ἔνα φιλι ἀκόμη

ἀπ' τὸ γλυκό σου στόμα

(Φιλιεύναι.—·Τι μφανίζεται ὁ Βασιλῆς ·Εξάγει ἀμέσως πεσόστροφον καὶ φονιύει τὸν Θάνον. —·Η Περουζέ τρομαζεῖ, βιέπει τὸν Θάνο να πίπτῃ καὶ τεῦ φω αζει)

ΠΕΡΟΥΖΕ Θάνο Θάνο, τί ἔχεις ;...

(Στρέφει καὶ βλέπει τὸν Ἀτσίγγανο κρατοῦντα ἀκόμη τὸ περίστροφον, μὲ κραυγῆς ἐσχάτης ἀπελπισίας).

·Α, κακούργε, μεῖ τὸν ἐπικτώσεις...

(Σκύβει καὶ ἐναγκαλίζεται μὲ πολὺν σεργαγμὸν τὸ πτῶμα τοῦ Θάνου. —··Βασιλῆς Ἀτσίγγανος τὸν ἀπεστρή ἀπὸ τὸ πτῶμα καὶ τῆς διδει μίαν βοιοτάην ὥγησιν. Ήστεια φθεογει εἰς τὸ ἄλλο ἅρον τῆς σκηνῆς. —Τούτοιχονται εἰσέρχονται καὶ οἱ ἄλλοι Ἀτσίγγανοι καὶ ἡ Ἀτσίγγανες).

ΣΚΗΝΗ Θ'.

ΧΟΡΟΣ Τί τρέχει; τί ἔγινε ἐδῶ; Ποιὸ εἶν' αὐτὸ τὸ πτῶμα ποῦ εἰτεται στὸ χῶμα;

Τί ἔχει ὁ Βασιλῆς μας, κι' η Περουζέ μας τί ἔχει;

Ο ΒΑΣΙΛΗΑΣ ·Αδέρφια, φτανετε στην ώσα

Στὴν ἀγλαία του τώρα τη β. ήκα αύτοῦ τοῦ Χριστιανοῦ ἀπ' τη φυλή τὴν καταραμένη.

ΧΟΡΟΣ Περιυζε, μ' αὐτὸν τὸν ἀπιστο Μ' ἐνα Χριστιανό...

Ο ΒΑΣΙΛΗΑΣ Δὲν πρόωσε μινοχα τὴν συάπη μου,

ἐπροδώσε κολ τὴ φυλή μας δλη

Μανατος, θανατος πρέπει να εἰνα τὴ τιμωρίας της.

ΧΟΡΟΣ Θίνατος Θίν τος.

Ο ΒΑΣΙΛΗΑΣ (πρὸς τὴν Περουζέ) Εσύ τί ἀκοντάς;

ΠΕΡΟΥΖΕ (μὲ π λίν περιφραγισιν ιακούργοι σας μισῶ...

Ο ΒΑΣΙΛΗΑΣ (εξαλος πρὸς τούς Ἀτσίγγανους) Σκοτίστε την...

(Οἱ Ἀτσίγγανοι δρμοῦε μέ τὰ μαχαρία των ἐναντίον τῆς Περουζέ καὶ τὴν κατασπαράζουν).

(ΔΥΔΑΓΓΑ)

